

INRI

ČASOPIS PROSTĚJOVSKÝCH
ŘÍMSKOKATOLICKÝCH
FARNOSTÍ

POVÝŠENÍ SVATÉHO KŘÍŽE
A SV. PETRA A PAVLA

2/2026 POUŤ KE SV. PETROVI A PAVLOVI

Břimování.
Foto: Jan Pospíšil

ÚVODEM	STR. 2
ZPRÁVY Z FARNOSTÍ	3
CMG	9
SLUŽBA VE FARNOSTI	11
P. FRANTIŠEK DOHNAL	12
POUTNÍKOVY VZPOMÍNKY	15
OKÉNKO PRO DĚTI	18
BOHOSLUŽBY O POUTI A POZVÁNKY.....	20

Posláni po dvou

Poselství evangelia o vyslání dvaasedmdesáti učedníků nám připomíná jeden důležitý detail: Ježíš je neposílá jednotlivě, ale **po dvou**. Nejsou vysláni jako osamělí hrdinové, ale jako bratři, kteří se navzájem podporují, povzbuzují a společně vydávají svědectví o Božím království.

Tato Ježíšova zkušenost může být inspirací i pro naši dobu. Také dnes si stále více uvědomujeme, že život církve nemůže stát na jednotlivcích. Potřebujeme společenství, spolupráci a vzájemnou podporu. Platí to pro všechny pokřtěné, ale zvláštním způsobem také pro kněze. V naší arcidiecézi ubývá kněží a jednotlivé farnosti se stále více propojují. Proto hledáme takovou podobu církevního života, ve které kněz nezůstává na svou službu sám, ale je nesen modlitbou, bratrstvím a spoluprací celého společenství.

Podobnou myšlenku nacházíme také v letošním Salesiánském misijním dni s heslem „**Srdce dokořán, misie plná života**“. Don Bosko věděl, že žádné velké dílo nevzniká díky jednomu člověku. Dokázal spojovat lidi, probouzet v nich nadšení pro společné poslání a vytvářet síť solidarity, ve které měl každý své místo. Misie nezačíná daleko od nás. Začíná tam, kde otevřeme své srdce druhému člověku a přijmeme svůj díl odpovědnosti za život církve.

Apoštolové Petr a Pavel, jejichž jména na konci každého školního roku připomínáme, byli rozdílní povahou, vzděláním i životní zkušeností. Přesto je spojovalo jedno poslání a jeden Pán. Nešli každý svou cestou, ale společně s druhými budovali Kristovu církev. Také my jsme zváni překonávat osamělost, uzavřenost i představu, že víra je jen soukromou záležitostí.

Obracím se k vám, milí čtenáři, s výzvou: nečekejme, až se naše farnosti promění, ale podle příkladu svatých apoštolů budme církví otevřených srdcí, staňme se církví, kde se víra sdílí přirozeně a kde společně neseme radostnou zvěst evangelia dál. Tak jako Petr a Pavel. Tak jako učedníci, které Pán vyslal po dvou.

P. Josef Klinkovský, SDB

Nové osvětlení farního kostela

V neděli 22. března byl ve farnosti představen projekt „Nové osvětlení kostela“ a byla za tímto účelem zahájena sbírka. Díky štědrosti vás všech jsme přesně za dva měsíce od zahájení, tj. 22. května mohli říct, že cílová částka 168 000 Kč byla vybrána. Na tomto místě patří zvláštní poděkování dárnyni, která z této částky věnovala rovných 70 000 Kč.

Ve dnech 16.-17. června byla realizována montáž nových osvětlovacích těles v našem farním kostele Povýšení svatého Kříže. Práce to nebyla jednoduchá! Přece jen výška od dlažby kostela po vrchol klenby je přibližně 17 metrů a hlavní osvětlovací tělesa jsou zavěšena přímo pod klenbou. P. Miroslav Bambuch, farář z Litovle, který se kromě služby faráře také zabývá profesně elektroinstalacemi, výrobou a montáží svítidel a má rozsáhlé zkušenosti s nasvécováním kostelů, se však tohoto úkolu zhostil zcela suverénně. Během realizace mu někteří z nás byli „k ruce“ a díky tomu se drtivou většinu práce podařilo zvládnout za dva dny.

A jaká svítidla tedy nyní v kostele najdeme? Zůstávají 4 lustry zavěšené v ose kostelní lodi. Také zůstává osvětlení křížové cesty (tato svítidla ještě projdou údržbou). Mohutná „integrovaná“ svítidla pod klenbou v počtu 6 ks byla nahrazena novými kruhovými svítidly. Navíc bylo přidáno 1) osvětlení hlavního oltáře, 2) osvětlení obětního stolu, 3) přisvícení kříže, 4) přisvícení vystavené monstrance na obětním stolu, 5) tlumené osvětlení kleneb v presbytáři, 6) tlumené osvětlení kleneb v lodi. Tímto jsme docílili vyváženějšího osvětlení presbytáře vůči lodi (dění kolem obětního stolu již není „v šeru“) a získali jsme možnost používat např. při adoracích tlumené osvětlení (jen klenby, oltáře, bez hlavních kruhových svítidel), což může pomáhat dotvářet atmosféru rozmanitých bohoslužeb.

Nepopiratelnou výhodou nových osvětlovacích těles je také fakt, že již nejsou „integrovaná“, což znamená, že když světlo selže, je nutné jej vyměnit celé.

V nových tělesech jsou speciální žárovky osazené do klasických bajonetových GU patric, takže když selže jedna z nich, nemusí se měnit všechny a dlouhodobě tím ušetříme značné finance za údržbu.

Možná jste také dříve postřehli v zápisech z ekonomické rady, že kompletní elektroinstalace farního kostela je v dezolátním stavu. No aby ne, když byla zhotovena přibližně před 65 lety! V tomto kontextu mohu říci, že v rámci instalace nových osvětlovacích těles bylo nutné provést výměnu částí z těch starých rozvodů ze 60. let – zejména na půdě kostela a na kůru. Dá se tedy říci, že jsme provedli jednu „etapu“ z budoucího projektu obnovy elektroinstalace v celém kostele. Přestože jsme tím zvýšili náklady na tuto akci oproti plánované částce, věřím, že je to krok správných směrem – elektroinstalace je nyní bezpečnější, což je zejména v prostoru krovů velmi důležité.

Jestli vám výše uvedené informace dávají smysl, můžete projekt i nyní podpořit věnováním libovolné částky pro pokrytí zmíněných dodatečných nákladů – platbou na účet číslo 1500345309/0800, transparentní účet 6752268349/0800, použitím karetního kiosku v kostele nebo platbou v hotovosti (faráři či členům ekonomické rady).

Rád bych závěrem vyjádřil jménem celé ekonomické rady vděčnost všem, kteří se na tomto projektu podíleli, ať už finančním přispěním nebo rukama. Kéž nám nové osvětlení dlouhé roky slouží!

Rekonstrukce fary – dokončení přízemí

V dubnu bylo dovršeno téměř rok trvající úsilí, které vedlo k přípravě komplexní architektonické studie. Tato studie naší farnosti dala jasný směr, kterým se mají ubírat další rekonstrukční práce na naší farní budově. Ke studii byla připravena i brožura, která byla 26. dubna součástí vydání nedělníku.

Po etapách v roce 2024 (byt faráře / pohostinka, kavárna, sociální zázemí, vinný sklep, chodby) a 2025 (předsíň fary) bylo přirozené pokračovat etapou č. 7, tj. dokončit práce na přízemí budovy rekonstruováním rybárny, kuchyně a věžní místnosti. Tím má být zcela dokončeno přízemí fary a podpořen hlavní účel fary – tedy být zázemím pro setkávání farního společenství, jehož jsme každý nedílnou součástí.

Práce započaly vyklízením prostor rybárny, kuchyně a věže. Následovaly dvě sobotní brigády (9. a 16. května), při kterých došlo k vykopání dlažeb a zemní vrstvy

těchto místností, a následně k navážce drenážní vrstvy hrubého kameniva. Na tyto brigády přímo navazovaly odborné profese, tj. zednická činnost, příprava rozvodů elektřiny / vody / kanalizace / topení, následovala betonáž nové nosné podlahové vrstvy, pokládka dlažeb, omítání, malování... Ve dnech, kdy píšu tyto řádky, probíhá výroba a montáž nové farní kuchyně, dokončování nové elektroinstalace, osazení radiátorů, drobné zednické vysprávky a další. Také začne stěhování vybavení zpět do opravených místností.

Věřím, že v nejbližších dnech se budeme moci v opravených prostorách opět začít setkávat.

Foto: archiv farnosti

Závěrem bych chtěl moc poděkovat vám všem, kteří jakkoliv toto dílo podporujete! Atmosféra brigád, při kterých se nás sešlo každou sobotu téměř 20, byla úžasná. Nešlo však jen o brigády – řada z vás přiložila ruku k dílu rozmanitými způsoby i v jiných dnech a patří vám velký dík. Zejména bych rád poděkoval za mimořádnou pomoc Jiřímu S., Janě P., a Lidušce F., jejichž nezištná ochota, sebedarování a množství věnovaného času překonávají i ta nejdivočejší očekávání.

V tuto chvíli není možné přesně vyčíslit finanční náklady, nicméně mohu říci, že určitě přesáhnou 700 000 Kč. Velkou pomocí je i významný dar na opravy ve výši 100 000 Kč, který farnost obdržela od jednoho z vás v 1. polovině června. Jestliže je to ve vašich možnostech, neváhejte a přispějte jedním ze způsobů uvedených v předchozím článku.

Kéž nám toto opravené zázemí slouží a nezapomínáme, že tyto materiální nezbytnosti jsou pouze naší vedlejší, nikoliv hlavní činností, a mají sloužit k podpoře charismatu a smyslu existence farnosti jako takové – tedy abychom byli živým, hledajícím, putujícím společenstvím na pouti životem, na pouti, která vede ke Kristu. Kéž opravené farní zázemí je nám na této cestě útočištěm.

za ekonomickou radu David Indra

Proměna kaple

V naší farnosti jsme již delší dobu diskutovali o tom, jak získat lepší zázemí pro neformální setkávání našeho farního společenství. Proto jsme se 20. února tohoto roku sešli k diskusnímu setkání, kde jsme vzájemně sdíleli dosavadní praxi a zkušenosti s farním zázemím a názory na to, zda zázemí dostačuje, resp. jaké máme možnosti ke zlepšení. Primárně byl předestřen návrh na „předání kaple ke světským účelům“ dle kánonu 1222 §2 CIC, což by umožnilo kapli Nejsvětější Trojice používat právě k neformálnímu setkávání a zároveň se o mnoho neochudit, jelikož k pravidelnému slavení mše svaté v kapli již téměř 100 let nedocházelo.

V návaznosti na projevenou vůli farního společenství se pastorační rada farnosti při svém setkání 25. února taktéž shodla, že se záměrem využít kán. 1222 církevního práva souhlasí, a došlo k podání patřičné žádosti na Arcibiskupství olomoucké. Tuto žádost následně projednala arcidiecézní kněžská rada a následně dne 7. května arcibiskup Josef Nuzík vydal dekret, čímž došlo k „předání kaple ke světským účelům“.

A jak se toto rozhodnutí osvědčilo? Na takové soudy je ještě opravdu brzy. Již nyní je ale možné říct, že kaple sloužila a slouží těmito způsoby:

nedělní kavárna (ta při rekonstrukci rybníka není na faře možná),

kuchyňské zázemí faráře (zbudovali jsme provizorní kuchyni pod kůrem kaple),

zázemí pro akce na Rajské zahradě,

oběd pro brigádníky při opravách fary (9. a 16. května),

farní odpoledne (17. května),

koncertní prostor (dva koncerty při Noci kostelů 29. května),

dětský den (stanoviště se hrami pro děti 30. května)

neformální setkání biřmovanců s biskupem (7. června – velký počet biřmovanců – do fary by se nevešli),

oslava narozenin,

zkoušky scholy,

výstava obrazů...

Pro technické zázemí těchto akcí se podařilo svépomocí zbudovat „provizorní“ kuchyni (s využitím původní farní kuchyně), která se dá „schovat“ závěsy, aby vzhledem nerušila např. koncertní akce, a také jsme výhodně získali sadu čtvercových stolů z jedné rekonstruované restaurace, které nám ještě poslouží.

Kaplí prošly za necelé dva měsíce stovky lidí a prožily si zde pestrou škálu aktivit – setkání při kávě, oběd, koncert, výstavu, hry pro děti... Již teď víme minimálně o 3 dalších akcích během prázdnin, kdy kaple se svým novým určením bude lidem sloužit.

Podářilo se tedy „oživit kameny“, jak hlásal letáček zvoucí k únorovému diskusnímu setkání? Ponechme odpověď na tuto otázku na každém z vás. Myslím, že za necelé dva měsíce tohoto provozu kaple rozhodně „neležela ladem“ a lidé, kteří ji navštívili, se tam cítili dobře – a to nejen kvůli příznivějšímu klimatu oproti venkovním vedrům 😊

Tato „proměna“ je důsledkem dlouhodobých úvah, únorového diskusního setkání, ke kterému jsme byli všichni zváni, následně rozhodnutí pastorační rady a rozhodnutí biskupa. Prosím, modleme se, aby ve všech těchto krocích působil Duch svatý a aby byl živý Kristus stále v centru našeho společenství – ať již zrovna slavíme liturgii, nebo se občerstvujeme kávou a zákuskem.

Požehnané letní dny!

David Indra

Jaká byla Noc kostelů u sv. Petra a Pavla v Prostějově?

Krátká odpověď by byla: „Moc fajn“. Možná je to podobné, jako když zvete na návštěvu někoho k Vám domů a úplně nevíte, jak setkání proběhne. A pak jste mile překvapeni a povzbuzeni, když je setkání na výbornou.

Dobrý pocit z této akce, domnívám se, mohlo mít něco přes 300 návštěvníků letošní Noci kostelů. Někteří aplaudovali při vystoupení pěveckých sborů Orlice a Vlastimily vedených sbormistrem Mgr. art. Ondřejem Muchou, Dis. s varhanním doprovodem MgA. Karla Hinera. Jiné návštěvníky strhly ke zpěvu dětské hlásky

a hudební nástroje dětí z náboženství motivovaných Mgr. Irenkou Bendovou. Pomyslnou třešničkou na dortu byla komentovaná prohlídka kostela sv. Petra a Pavla, ke které náš jáhen Mgr. Karel Valtr přidal odskok do našich dějin a nezaměnitelnou špetku humoru. Všem patří velký dík a uznání.

Foto: Z. Bartošová

Nemohu opomenout ani milé uvítání návštěvníků našimi farníky u vstupu, u stolečku v kostele. Zapojili se starší a díky Bohu i mladší generace. Návštěvníky jsme zahrnuli i drobnými upomínkami a především milým slovem a nabídkou pozvání i na další akce nejen v našem chrámu. Také mne potěšilo, že před kostelem zastavilo koňské spřežení s kočárem z Muzea kočárů Mylord a pan Václav Obr nás pozdravil a v chrámu chvíli rozjímал.

Bylo to dle mého názoru takové vzájemné propojení v praxi. A vzhledem k tomu, že mládí by opravdu mělo vyrazit vpřed, plné sil a nápadů, budu se těšit na nápady, které se začaly rýsovat a byly přislíbeny Justýnkou Pejchalovou a Evičkou Markovou. A vy se doufám budete těšit také...

Přeji všem hodně podobných příjemných zážitků ze vzájemných setkání. Také velké díky Ing. Janě Tobolové jako hlavní organizátorce Noci kostelů v Prostějově a samozřejmě všem, kteří se zapojují, a všem, kteří Noc kostelů navštěvují.

Zuzka Bartošová

CMG – CYRILOMETODĚJSKÉ GYMNÁZIUM, ZŠ A MŠ

V pátek 26. června 2026 se brány naší školy pomyslně uzavřely za uplynulým školním rokem 2025/2026. Tradičním zakončením našich společných školních dnů byla slavnostní mše svatá v kostele Povýšení sv. Kříže. Mše byla zároveň příležitostí k rozloučení s otcem Jožkou Klinkovským. Otec Jožka odchází do salesiánského střediska v Brně Líšni. I když nám bude chybět, v modlitbách ho provázíme na jeho novém působišti a vyprošujeme mu hojnost Boží milosti a darů Ducha Svatého.

Závěr školního roku byl v naší škole opět dynamický a bohatý na klíčové události. Důvodem k hrdosti a upřímné oslavě jsou pro nás letošní maturanti. Jejich úspěch je jasným důkazem dlouhodobé píce, obdivuhodného odhodlání a v neposlední řadě také vysoké kvality přípravy ze strany našeho pedagogického sboru. Vyvrcholením byla mše svatá spojená s předáváním maturitních vysvědčení, kterou celebroidal olomoucký arcibiskup Mons. Josef Nuzík. Po jejím skončení následovala oblíbená Zahradní slavnost. V uvolněné a radostné atmosféře farní zahrady se proluly světy

studentů, rodičů a učitelů v neformálních rozhovorech, plných sdílené radosti a vděku za úspěšné zakončení jedné velké životní etapy.

Závěrečná mše sv.

Úspěšně jsme zvládli přijímací řízení do primy gymnázia, kam bylo přijato 30 nadaných studentů. Stejný počet, tedy dalších 30 nových žáků, přivítáme také v 6. třídě naší základní školy. Tito mladí lidé brzy rozšíří řady naší školní rodiny a my se těšíme na jejich energii, talenty a osobitost, kterou s sebou přinesou.

Nyní se před námi otevírají zasloužené letní prázdniny. Přejeme všem žákům, studentům, ale i učitelům a ostatním zaměstnancům školy, aby tyto dny prožili v plném zdraví, pořádně si odpočinuli a načerpali nové fyzické i duchovní síly.

Nový školní rok 2026/2027 zahájíme společně v úterý 1. září 2026 v 9.00 hodin slavnostní mší svatou v kostele Povýšení sv. Kříže.

Upřímně děkujeme vám všem, za vaše modlitby, přimluvy a podporu, kterými provázíte žáky, studenty i všechny zaměstnance naší školy.

Naši maturanti.

Foto: archiv CMG

Jitka Havlíčková

SLUŽBA VE FARNOSTI

Tématem farního odpoledne v neděli 17. 5. byla služba ve farnosti. Na několika stanovištích se návštěvníci mohli dozvědět více o službě kostelníků, ministrantů, varhaníků, scholy, o výuce náboženství, o aranžování květin a dalších. A nejenom popovídat si s těmi, kdo slouží ve farnosti, ale i vyzkoušet si činnosti, které dělají.

Poprosili jsme některé z těchto lidí o odpovědi na následující otázky:

● Co je náplní Vaší služby?

▣ Kolik času to zabere?

□ Je pravidelně nějaké časově náročnější období v roce?

◆ Jaké vlastnosti nebo dovednosti jsou potřeba k Vaší službě?

◇ Pomohla Vám nějaká zkušenost z dřívějšího života?

♥ Co Vám dělá při Vaší službě radost?

- Starám se o květinovou výzdobu kostela.
- ▣ Do kostela chodím 2x týdně.
- Náročné je období Vánoc, Velikonoc, důležité svátky atd.
- ◆ Potřeba je trocha estetického cítění a naučit se, jak dlouho která květina vydrží.
- ♥ Radost to je vždy, když mám čas. Když je nemoc atd., tak je to hodně náročné. Bylo by fajn mít někoho na záskok 😊

● *tak různě, co je zrovna potřeba, v podstatě žádnou službu nevykonávám...*

- pomáhat knězi
- ▣ celou mši
- na Velikonoce nebo Vánoce
- ◆ slušnost, naučnost
- ◇ ano
- ♥ nikdy se nenudím

- vybírání peněz
- ▣ každou neděli v 10:30
- ◆ nekrást, přijít včas
- ◇ ne
- ♥ nic, asi jen pocit užitečnosti

- úklid kostela v Kralicích na Hané
- ▣ 2 hodiny měsíčně
- ◆ to nevím
- ♥ že se tam můžu modlit

**P. František Dohnal,
spisovatel a básník, arcibiskupský rada**

Věnováno 150. výročí narození a 70. výročí skonu

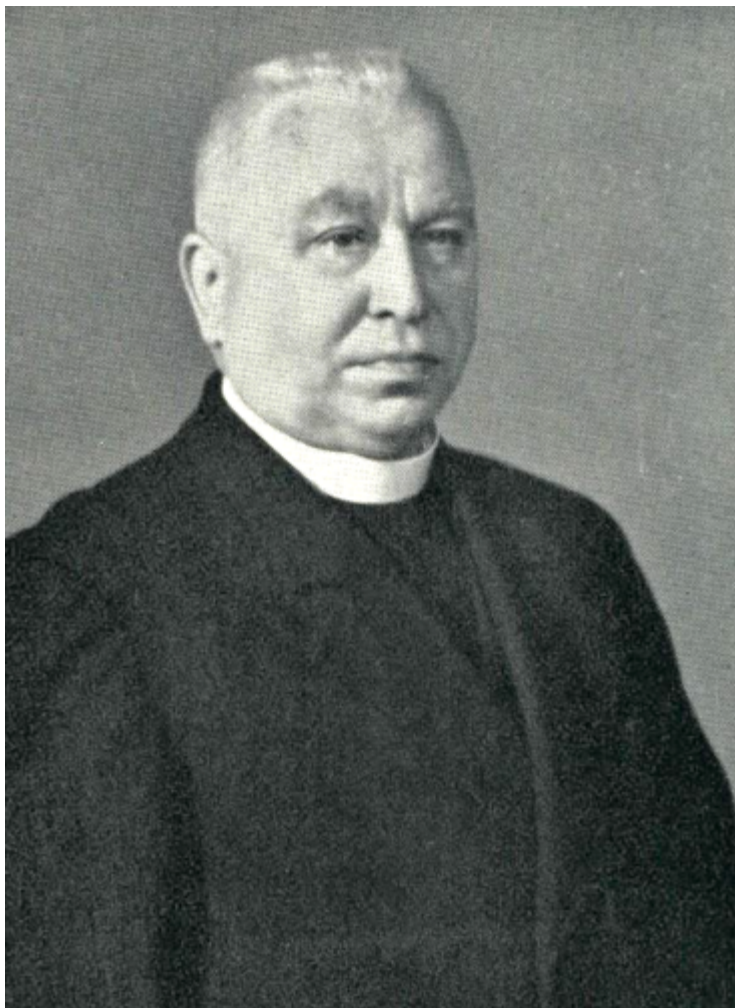

Foto: archiv V. Marka

V pololetí letošního roku uplyne 150 let od narození římsko-katolického kněze 1. poloviny 20. století, hanáckého rodáka, spisovatele, esejistu a básníka P. Františka Dohnala. Současně je to 70 roků od doby, kdy se jeho duše z Prostějova navrátila do Stvořitelovy náruče.

Dne 31. července 1876 v Čelčicích na Prostějovsku se manželům Dohnalovým narodil první syn jako nejstarší z deseti dětí. Stredoškolské vzdělání získával na C. k. českém nižším gymnáziu na Starém Brně (1888-1892) a následně na C. k. Prvním českém vyšším gymnáziu v Brně. Maturitu složil v r. 1896. V letech 1896-1900 studoval v brněnském diecézním bohoslo-

veckém učilišti a žil v biskupském alumnátu. Mimo teologického vzdělání a výchovy v obou institucích získal výrazný všeobecný přehled a jazykové znalosti. Vedle latiny a řečtiny ovládal především němčinu, francouzštinu, polštinu, dánštinu a norštinu. Literární zájem v něm vzbudili ředitel František Bartoš (1837-1906) a P. Vladimír Šťastný (1841-1910). V době bohosloveckých studií udržoval mj. styky s podstatně starším Vincencem Brandlem (1834-1901), konventuály P. Tomášem Šilingrem, OSA (1866-1913), P. Františkem Bařinou, OSA (1863-1943) a ThDr. Pavlem Vychodilem, OSB (1862-1938). Z lapidárního přehledu jeho jen některých kontaktů lze odvodit, že si klerik František za studií nemohl pro svůj duchovní a osobnostní růst přát ještě více invenční a výraznější vzdělavatele a mentory.

Po přijetí podjáhenského a jáhenského svěcení v jarních měsících r. 1900 a vysokoškolském absolutoriu byl v Brně v dómu sv. Petra a Pavla v Brně na Petrově dne 29. července 1900 vysvěcen brněnským biskupem ThDr. Františkem Saleským Bauerem.

Z rozhodnutí duchovního otce biskupa Františka Bauera brněnská konzistoř od 1. září 1900 vyslala novokněze Františka Dohnala k získávání prvních kněžských zkušeností do farnosti Nové Hvězdlice u Bučovic na Vyškovsku. Mimo své pastorační činnosti byl v obci činný v katolickém politickém hnutí. Od 1. března 1907 následovalo do 31. prosince 1922 místo faráře v Šardicích u Kyjova. V Šardicích byl starostou Orla, v r. 1912 tam založil a vedl záložnu. Od zač. r. 1923 se nechal arcibiskupem Stojanem přeložit jako farář do Křižanovic u Slavkova. Zde v relativním klidu sloužil do 1. března 1937. Od tohoto data odešel v jedenašedesáti letech do důchodu. Tuto dobu strávil v Prostějově v ulici Pod Kosířem v péči svých svobodných sester Žofie a Josefy v polovině dvojdomku s rodinou svého nejmladšího bratra Martina.

Závěr 30. let nebyl pro Dohnala šťastným obdobím. K běžným obtížím stáří se přidával tíživý pocit zneuznání, když marně nabízel nakladatelům své práce a překlady. V následující dekádě do válečných poměrů po potížích s cenzurou vyšla ve dvou vydáních jeho sbírka básní Z mého psaltéria (1939, 1948), drama o třech jednáních Svatý Václav (1941), krátce po osvobození sbírka veršů Žalm českého lidu (1945). Drobné oratorium Blahoslavená Zdislava vzniklo až v době komunistické nsvobody. V poměrech po druhé světové válce už P. Dohnala nikdo nepotřeboval a tzv. „vítězný únor“ byl jen ranou z milosti jeho památce. S umlčováním katolické církve ztichla i ústa vyslovující jeho jméno. Přišli noví spisovatelé a básníci, psaly se úplně jiné verše. Tou dobou Dohnal však stál již zcela mimo jakékoliv zápasy – nekonfliktní, režimu naprosto neškodný. Takto byl vnímán oficiálními složkami. V r. 1950 s přáteli a známými skromně oslavil své zlaté kněžství a stal knězem jubilárem. Pan arcibiskupský rada Dohnal byl v úterý dne 31. července 1956, záměrně v den svých 79. narozenin, pohřben v Prostějově na Městském hřbitově ve skup. 6B4, řada u zdi, v hrobu označeném č. 23.

Foto: archiv V. Marka

Klerik František se již za bohosloveckých studií zajímal o literaturu. Původní lyrické a epické básně, ovlivněné Jaroslavem Vrchlickým a francouzskými dekadenty a mystiky, literární studie a překlady veršů publikoval od r. 1897 anonymně pod pseudonymem František Léman či zkr. Lmn. Dohnalovy příspěvky postupně přijímali v časopisech Muzeum, Literární listy, Obrázková revue, ve Vychodilově Hlídce, v Evě, v revue Archa, aj. Již v r. 1911 s podporou olomouckého Prombergerova nakladatelství začal krátce vydávat vlastní časopis Nový obzor. Svou první 108stránkovou knižní prvotinu básní s názvem Zklamané touhy vydal v rámci

Pracovní výbor DLU v jubilejním roce 1938-1939

P. Dohnal sedí zcela vlevo.

Foto: archiv Družiny literární a umělecké (DLU) z Olomouce

Družiny literární a umělecké (DLU) v Olomouci, ještě když působil v Šardicích v r. 1917. Vedle pastorační činnosti, jako její příslušník od r. 1913 a v 30. letech místopředseda DLU, patřil jako funkcionář mezi nejaktivnější členy. Do února 1948 byl dokonce i jedním z redaktorů revue Archa, kterou DLU vydávala. Dohnalovu vysokou erudovanost, především

obdivuhodnou sečtělost a přehled, potvrzuje jeho vrcholné dílo v knižní podobě z roku 1939 s názvem Poutníci a trosečníci absolutna. Překládal polského básníka Adama Mickiewicze (1798-1855), francouzského Ernesta Hello (1828-1885), Paula Verlaine (1844-1896), Stephana Mallarme (1842-1898), Belgičana Maurice Maeterlincka (1862-1949), a německého poetu Friedricha Wilhelma Webera (1813-1894). Z dánštiny přeložil dílo severského klasika, svého současníka, básníka a konvertitu Johannese Jörgensena (1866-1952), především Svatý oheň: Legenda ze staré Sieny.

Na závěr vyjadřujeme přesvědčení, že vzácná duše P. Františka Dohnala určitě našla u Pána pokoj. Vzpomeňme při příležitosti letošního 150. výročí jeho narození a 70. výročí skonu na nositele děkanského límce (Limbo ornatus) a olomouckého arcibiskupského radu nejen tímto krátkým medailonkem, ale i v modlitbě. R. I. P.

Václav Marek

Setkání se sv. Janem Pavlem II. na jeho poslední zahraniční cestě

K dnešnímu zamyšlení mně přivedl pořad TV Noe, resp. oslava 20. výročí zahájení vysílání této stanice. Byly tam mimo jiné vzpomínky na návštěvy sv. Jana Pavla II. u nás nebo například z Národní pouti do Říma. Moc se mi pořady v rámci tohoto výročí líbily a přivedly mě ke vzpomínání na tohoto papeže.

Zcela první vzpomínka se váže k jeho první návštěvě Československa v r. 1990 na Velehradě, potom v Olomouci na letišti při svatořečení sv. Jana Sarkandera a sv. Zdislavy či nezapomenutelné setkání s mladými na Svatém Kopečku.

Vybavil se mi i rok 2004. V srpnu toho roku jsme se totiž vydali na dlouhou cestu po západní Evropě – přes Rakousko, Itálii do francouzských Lurd a poté až do Bayonne a Biaritz k Atlantickému oceánu – k Biskajskému zálivu. Po návštěvě rakouského Grazu, francouzského Nice a dalších míst jsme zakotvili na 3 dny v Lurdech. Lurdy v té době už žily přípravou na návštěvu sv. otce Jana Pavla II. Neplánovali jsme však, že bychom se aktivně zúčastnili této vzácné návštěvy a pouť jsme si prožili s desetidenním předstihem. Cestou k Atlantiku jsme však navštívili naše přátele, kteří se o mě postarali v době mé první lurdské pouti v r. 1996. Přátelé byli dlouholetými známými lurdskými voluntery. Naše setkání bylo jako vždy velice přátelské, využili jsme nabídky přenocování s tím, že další den budeme pokračovat k Atlantiku. To nám však naši přátelé rozmluvili a naše plány pozměnili. Jako dlouholetí lurdští volunťeři se zapojili do příprav návštěvy Svatého otce a vysvětlili

nám, že je potřeba každé ruky. Dohodli jsme se tedy, že zatímco oni už brzy ráno odjeli do Lurdu zapojit se do práce, my jsme se dohodli, že si zajedeme k Atlantiku a večer ve 20 hodin nás budou čekat u brány sv. Josefa v Lurdech. Uznali jsme, že pracovat v mezinárodní skupině bude pro nás něco nového a pozvání jsme nakonec docela rádi přijali, i když jsme absolutně neměli představu o druhu naší práce.

Projeli jsme se tedy po pobřeží Atlantiku, okusili slanost vody v oceánu a v pozdním odpoledni jsme se vydali zpět směr Lurdy. Byl nedělní podvečer. Provoz na dálnici byl docela hustý a zažili jsme i pravý francouzský „bušon“ – neboli dopravní zácpu. Nicméně kamarád Zykmond byl přesvědčen, že přijedeme, a tak vydržel u sv. Josefa, kde jsme se shledali.

Doprovodil nás do parku, kde bylo vybudované stanové městečko pro brigádníky. Ubytovali jsme se spolu s našimi přáteli Zygmundem a Sabinou ve velkém vojenském stanu a ještě večer jsme se zapojili jako jediní zástupci z ČR do práce.

V pondělí dopoledne jsme se museli řádně imatrikulovat. Obdrželi jsme průkazy volunterů a speciální zelená trička. Pracovali jsme v mezinárodní skupině čítající brigádníky z Afriky, Kanady, Ameriky, Holandska, Itálie a samozřejmě i z Francie. Pracovní doba byla docela „drsná“ – od 7.30 do 12 hodin, pak od 14 do 18 hodin a dobrovolníci pak ještě od 20 do 22.30. Měli jsme zajištěnou i stravu, ale bohužel byla jen studená. Z teplých jídel byla jen káva či čaj k snídani, které jsme si čepovali do našich hrnků s logem našeho kostela PSK. Ale pracovní kolektiv byl úžasný, i když konverzace z důvodu jazykové bariéry poněkud vážla. Nahradily ji zpěvy, úsměv.

Naše práce spočívala v přípravě poutnických balíčků, které obsahovaly růženec, nějaké tiskoviny, igelitový pytel na odpadky, resp. v případě deště by posloužil jako pláštěnka, tužku, svíčku a nějaké drobnosti. Poutnických balíčků či tašek se mělo chystat na 300.000 !!!

Ubytování bylo tedy vojenské – velké stany, jednoduchá lehátka a vlastní spacák, do kterého se jedné noci naší kamarádce pustila myš. V noci jsme se ještě střídali ve

„strážních službách“. Kromě práce jsme mohli sledovat přípravy na tuto vzácnou návštěvu z pohledu bezpečnosti. Kamiony dovezly policejní koně pro jízdní policii, na střechách budov se zabydlovali ostřelovači atd. Já jsem asi dva dny pracoval jako „vrátný“ na příjezdu do Prérie, kde se vše připravovalo na papežskou bohoslužbu. V noci z pátku na sobotu se pak navázely obrovské bedny s poutnickými taškami k branám sv. Josefa a sv. Michala, kudy už od 4 hodin přicházely davy poutníků. Během dne jsme pomáhali, kde se dalo, resp. kam nás naši „generálové“ vyslali. Noc ze soboty na neděli jsme prakticky nespali. Mohli jsme si jen odskočit do podzemní baziliky, kde byla možnost se občerstvit a na chvíli si odpočinout. Vzpomínám si, že na mě asi mezi 2. a 3. hodinou přišla taková únava, že jsem sebou sekl kousek od brány sv. Josefa pod smrk a v momentě usnul. Takovou únavu jsem zažil jen jedenkrát v životě. Od časného rána se pak ze mě stal kolportér zvláštního vydání novin La Croix. Připadal jsem si jako kamelot kdysi známé Večerní Prahy. Moc úspěšný jsem zpočátku nebyl. Teprve poté, když jsem k „La Croix“ dodal „gratuit“ (zdarma), šly noviny na dračku. Přiznám se, že jsme z papežské bohoslužby nic neměli. Já jako kolportér, zatímco manželka spolu s naší kamarádkou měla hlídací službu v našem táboře nad Prérií, kam doléhal zvuk reproduktorů od papežského oltáře. Teprve odpoledne jsme se mohli setkat s Janem Pavlem II. při modlitbě sv. růžence před Růžencovou basilikou. Jan Pavel už tehdy nemohl chodit. Na jednotlivá místa – k Jeskyni a dalším místům, kde se modlil jednotlivé desátky růžence, ho vozili na křesle autem. Na poslední desátek byl dovezen na terasu před Růžencovou basilikou. Jak se zmiňuji výše, bezpečnostní opatření byla na nesmírně vysoké úrovni. Přesto však osobní strážci měli co dělat. V průběhu posledního desátku totiž z první řady vyběhla po schodech žena a poklekla před Svatým otcem. Dříve než ochranka vystartovala, stihla žena před sv. otcem pokleknout a políbit mu ruce...

Po skončení modlitby sv. růžence a po slavnostním rozloučení už Svatý otec odjel na letiště do Tarbes, odkud zvláštním letadlem odletěl do Říma.

Foto: archiv V. Adama

My jsme se vrátili do našeho tábora, sbalili věci, rozloučili se s našimi přáteli i s naším „generálem“. Od generála jsme dostali jako poděkování za práci dvě lahve červeného francouzského vína z Bordeaux a předali

mu náš příspěvek za odebranou stravu. Papežskou trasou jsme pak jeli směr Tarbes a pokračovali dál. Měli jsme plán ještě navštívit známé horské poutní místo La Saleta. Noc jsme strávili v autě v blízkosti vinic a následující den šťastně dojeli k Panně Marii na La Saletu, kde jsme si vykonali krásnou pouť i s večerním světelným procesím. Přenocovali jsme v pokojíku v poutním domě a ráno po mši svaté a snídani jsme se vydali na cestu přes Grenoble, Ženevu do Rakouska, kde jsme si mohli u našich rakouských přátel u Bregenz odpočinout a nabrat síly k poslední etapě naší dlouhé cesty k domovu.

I když od naší docela dobrodružné cesty uplyne v srpnu 22 let, máme stále krásné vzpomínky na Lurdy, na sv. otce Jana Pavla II. Díky Bohu, Panně Marii a sv. Kryštofovi jsme cestu dlouhou takřka 5.600 km zvládli ve zdraví a bez sebemenšího defektu....

Ve vzpomínání na krásné chvíle nám pomáhají naše docela podrobné zápisky o této poutní cestě.

Ještě mám malou záhadu - kdybyste ji někdo pomohl rozluštit. V minulém čísle INRI byla zveřejněna naše vzpomínka na noční výstup na Sinaj. Asi za tři týdny po Velikonocích nám byl doručen dopis s přesnou adresou s odesílacím razítkem Santiago de Compostela. Pisatel dopisu děkuje za moje - naše vzpomínky na východ slunce nad Černým mořem, resp. na hoře Sinaj. Bohužel se nepodepsal, a tak je pro nás záhadou, kdo nám tento milý a zajímavý dopis odeslal. Můžete někdo poradit?

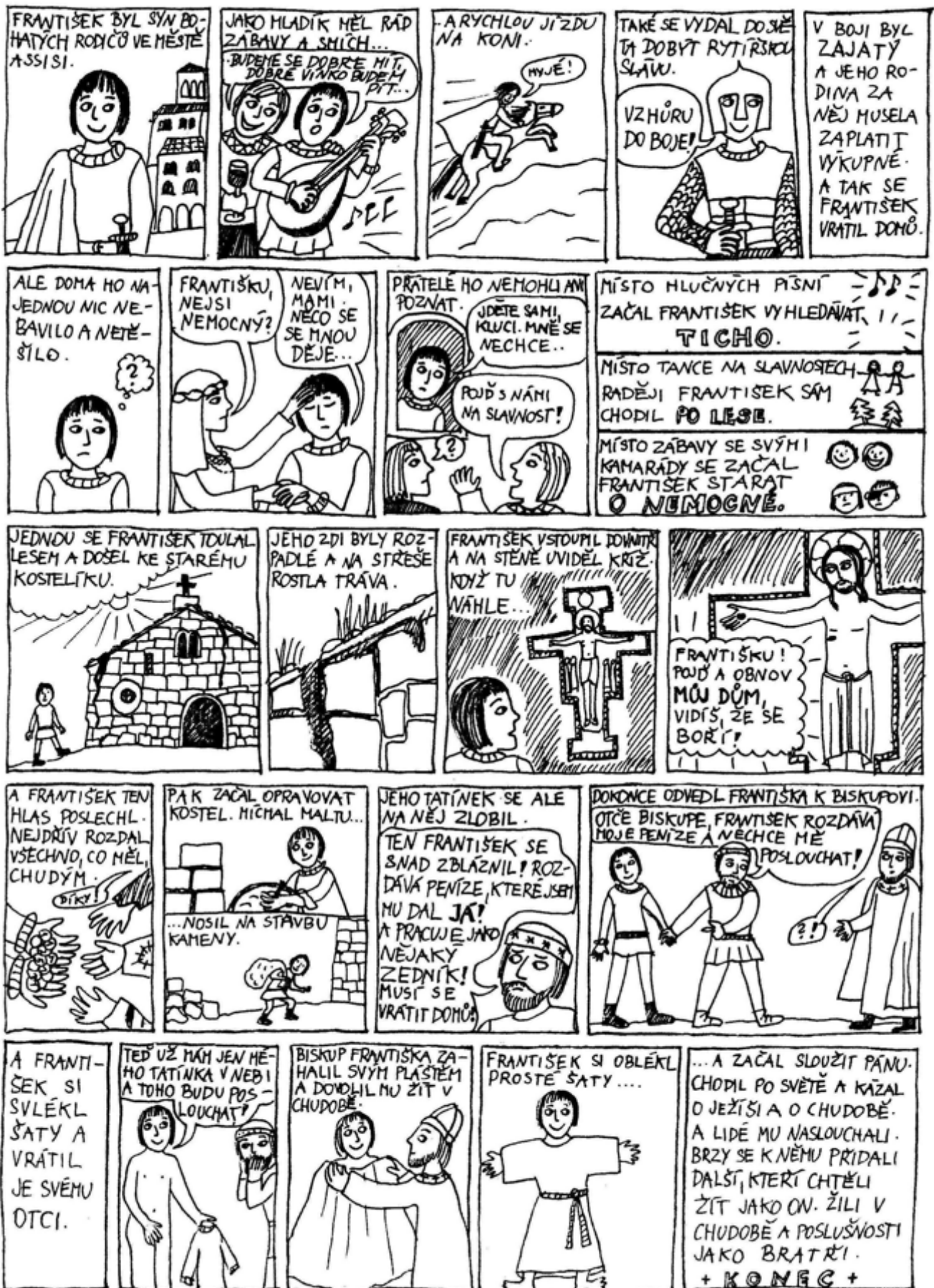
Srdečně zdravíme z Václavovic

Alena a Václav Adamovi

OKÉNKO PRO DĚTI

Životopis sv. Františka z Assisi můžeš rozstříhat na políčka a pak je seřadit za sebe.

JAK FRANTIŠEK ZAČAL SLOUŽIT PĀNU

www.deti.vira.cz

Svatý František měl rád všechno stvořené. Zkus zjistit, s jakými zvířaty se podle legend setkal, a nakresli je kolem něho.

BOHOSLUŽBY O POUTI 2026 A POZVÁNKY

* Červnové oslavy patrocina kostela sv. Petra a Pavla: v neděli 28. 6. se po mši sv. v **9.00 hod.** mimořádně uskuteční farní kavárna a v **pondělí 29. 6.** bude po mši sv. v **18.30 hod.** připraveno pohoštění před kostelem.

* **V neděli 5. 7. v 9.00 hod.** jste zváni na mši sv. k oslavě svátku sv. Cyrila a Metoděje do jim zasvěceného kostela na Brněnské ulici a na následné agapé.

* **V úterý 25. 8. adorační den farnosti** sv. Petra a Pavla

od 14.00 tichá adorace v kostele

v **18.30** nešpory

ve **20.00** svátostné požehnání

* **V neděli 30. 8.** bude součástí mše sv. v 9.00 hod. v kostele sv. Petra a Pavla žehnání na začátku školního roku žákům, studentům a učitelům. Proběhne i v dalších kostelích (bude ohlášeno v Nedělníku).

INRI 2/2026 – ČASOPIS FARNOSTI POVÝŠENÍ SV. KŘÍŽE A FARNOSTI SV. PETRA A PAVLA V PROSTĚJOVĚ

Vydává Římskokatolická farnost Povýšení svatého Kříže Prostějov

Redakční rada: P. Mgr. Jerzy Krzysztof Walczak, MVDr. Zuzana Bartošová, David Indra,
Jaroslav Lízner, Renata Plenařová, Marie Schneeweissová, Ing. Jaroslav Tvrdík

Grafický návrh: Mgr. Kristina Veselá

Vychází 4x ročně. Vyšlo 28. 6. 2026. Příští číslo 3/2026 vyjde 13. 9. 2026
a příspěvky můžete posílat do 23. 8. 2026 na e-mail: casopisinri@gmail.com.

Webové stránky: <https://povyseni.dpv.cz/>, <https://petrpavel.dpv.cz/>

Časopis je neprodejný. Doporučený příspěvek na tisk jednoho čísla je 10 Kč.